

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopoziroiste.rs

Издаје Народно позориште у Београду

Ж.Б.П. МОЛИЈЕР

АДАПТАЦИЈА ЈАН КОТ / ЕГОН САВИН
РЕДИТЕЉ ЕГОН САВИН

МИЗАНТРОП

ВЕЛИКИ КЛАСИЦИ НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ – ШЕКСПИР, МОЛИЈЕР И ПУЧИНИ

**ДОНАТОРСКИ
ОПЕРСКИ ГАЛА
КОНЦЕРТ**

Недеља 1. јул 2012.

**БАЛЕТСКИ
ГАЛА
КОНЦЕРТ**

Петак 22. јун 2012.

ПОЗОРИШНЕ
НОВИНЕ

Вечерње
НОВОСТИ

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

Још три премијере на самом крају сезоне

Иако се ближи крај сезоне, Народно позориште поклања публици премијеру за премијером. Оперски студио „Борислав Поповић“ припрема Пучинијеву „Сестру Анђелику“ за почетак јуна, а Драма је у размаку од свега недељу дана имала две премијере, и то према комадима два велика светска класика, Молијера и Шекспира, па још у – два града!

На Великој сцени Народног позоришта је 19. маја приказана још једна оригинална поставка Егона Савина, који чувено дело француског комедиографа „Мизантроп“ смешта у

маркетиншку агенцију. Главни женски лик, Селимена, тако постаје чувена манекенка и „главно лице рекламних кампања“, а остали ликови и њихови односи, као и заплет, проистичу из ове основне концепције. Очекиваном успеху представе у многоме су допринели и драматург Славко Милановић, сценограф Борис Максимовић, костимограф Лана Цвијановић, о сценском говору је бринула Љиљана Мркић Поповић, о дизајну звука Владимир Петричевић, а обиман видео-материјал су начинили Петар Антоновић и Јован Тарбук. Млади глумачки пар Никола Јовановић у улози Алсеста и Нина Јанковић као Селимена, освоји-

ли су велике симпатије публике, а запажене роле су остварили и искусни Александар Ђурица као Филент, Бранко Видаковић на премијери и Небојша Кундачина на репризи у улози Оронта, Душанка Стојановић Глид као Арсионоја, Златија Ивановић као Елијанта, Љубивоје Тадић у улози Акаста, Милош Ђорђевић као Клиндар, Милош Лаловић као Полицајац, те Маја Лукић и Валентина Велков у епизодним ролама менаџерки.

Друга драмска премијера, Шекспиров „Хенри Шести“ (први део), играна је у граду највећег енглеског драмског ствараоца, Лондону, у чувеном Глоб театру, као део својеврсне

„балканске трилогије“, у оквиру које су преостала два дела историје о овом историјском краљу играли Национални театар Албаније из Тиране и Национални театар из Битоља. Адаптацију и режију потписује Никита Миливојевић, драматург је била Ивана Димић, сценски покрет је поставила гошћа Амалиа Бенет, сценограф је био Борис Максимовић, костимограф Марина Меденица, док музику потписује Бора Дугић, сценски говор Љиљана Мркић Поповић, а хорске аранжмане још један гост, Димостенис Гривас. Београдска премијера ове представе биће 15. јуна на Великој сцени. (више на стр. 2 и 4)

ЧАНГАЛОВИЋ У АЛЕЈИ ЗАСЛУЖНИХ

Урна са пепелом великана Опере Народног позоришта Мирослава Чангаловића, који је преминуо 1. октобра 1999. и чији су посмртни остаци до сада били у породичном колумбаријуму на београдском Новом гробљу, 3. маја је положена у Алеју заслужних грађана.

Обраћајући се присутнима, управник Божидар Ђуровић је казао да се Народно позориште на овај начин барем делимично одужује Чангаловићу за велики допринос афирмацији српске културе у свету, а министар културе Предраг Марковић је оценио да је наш славни бас био „синоним за оперу“.

М. Б.

СТАРИ ДАНИ ЗА СЦЕНУ И ТВ

Позориште „Бора Станковић“ из Врања је 10. маја поново гостовало на Сцени „Раша Плаовић“ са представом „Стари дани“. Драматизацију прозе Бориса Станковића и режију овог комада потписује Небојша Дугалић, а велики глумачки ансамбл

предводи популарни београдски глумац Љубомир Бандовић. У подели су и Драган Марјановић, Драган Станковић, Кристина Јањић, Ненад Недељковић, Бојан Јовановић, Тамара Стошић... Представа је снимала Радио-телевизија Србије, за потребе свог Културно-уметничког програма.

Р. П. Н.

СВЕЧАНОСТ КОЛА

Свечани концерт Ансамбла „Коло“, поводом 64 године од оснивања, одржан је 11. маја на Великој сцени. У програму под називом „Коло, душа Србије“, публика је била у прилици да погледа Сплет

игра из Србије, Чобанска надигравања, Шопске игре, Старобосанско немо коло, Циганске игре из Војводине... као и сплетове популарних народних мелодија у извођењу солиста и Оркестра овог националног ансамбла.

Р. П. Н.

ОПЕРА У ПАНЧЕВУ

Мајски гала концерт солиста, Оркестра и Хора Опере је успешно одржан 19. маја на Великој сцени Културног центра Панчево. Бројна публика је уживала у аријама из популарних опера. Дириговала је маестро Ана Зорана Брајовић, а певали су Татјана Митић, Александар Стаматовић, Иванка Раковић Крстоношић, Александра Стаменковић Гарсија, Љубодраг Беговић, Љубица Вранеш, Светлана Бојчевић Цицковић, Биљана Солдо, Вера Микић, Вук Зекић, Жељка Здјелар, Александар Дојковић, Дарко Ђорђевић, Марија Митић-Васић и Гордана Томић.

М. Б.

ПРВИ ПУТ У ГЛОБ ТЕАТРУ

Овације нашем „Хенрију Шестом“

Стижу похвалне критике са изузетно успешног гостовања у Лондону. Први се огласио, на сајту danhutton.wordpress, познати енглески критичар Дан Хатон оценивши да „Миливојевићева поставка, изведена на српском језику, открива фарсичну природу сукоба“ у том комаду. „Нимало не завидим Народно позоришту у Београду на томе што је за задатак добило да постави ‘Хенрија Шестог’, први део, у Глобу; требало је направити узбудљиву и трајну продукцију од, како се сматра, једне од Шекспирових најгорих драма и то без подршке остала два дела трилогије, што ни у ком случају није био лак задатак. Међутим, Никита Миливојевић је на изненађујући начин овом делу придонао драму, интригу и комичне моменте“. Похвале је упутио и глумцима од којих је „већина просто засијала“, посебно апострофирајући Хази Ненада Маричића у насловној улози и Александра Срећковића који је тумачио лик француског краља Шарла, а веома позитивно је оценио и „сјајан декор Бориса Максимовића којим доминира сто на средини бине, који се раставља и саставља на разне начине, творећи тако више различитих амбијентата“.

И заиста, без претеривања, био је то велики успех Народног позоришта које је имало част да се нађе међу 37 светских театара, учесника „културне олимпијаде“ у Лондону. Подсећања ради, фестивал под називом Globe

Насловну улогу је тумачио Хази Ненад Маричић, а остале Предраг Ејдус (Бискуп од Винчестера, касније кардинал), Танасије Узновић (Војвода од Глостера), Борис Пинговић (Војвода од Самерсета), Небојша Кундачина (Лорд Талбот), Бранко Јеринић (Ерл од Ворица), Бранислав Томашевић (Ерл од Сафока), Слободан Бештић (Ричард Плантагенет), Александар Срећковић (Шарл, краљ Француске), Павле Јеринић (Вернон), Јелена Ђулвезан к.з. (Јована од Орлеана). У представи учествују и музичари Бора Дугић (фрула), Зоран Живковић (виолина) и Слободан Продановић (хармоника).

то Globe је почео 23. априла као увертира Летњим олимпијским играма, а током шест недеља биће приказано свих 37 Шекспирових дела, на исто толико језика. Посебан значај овог наступа представља и чињеница да се са сцене тог култног позоришта први пут током 400 година његовог постојања чуо српски језик, што, заиста, представља велику част и служи на понос и Народно позоришту и Србији. Прве реплике

изговорио је Предраг Ејдус, а ансамбл нашег Националног театра је поздрављен овацијама са пуним галерија тог импресивног позоришног здања.

„Веома сам задовољан овом представом. Никиту Миливојевића знам од раније, са БИТЕФ-а. Желео сам да га доведем у Глоб и то се испоставило као добра идеја. Необично је вредан начин на који је Никита истовремено приказао хипокризију и лицемерство у борби за власт у средњовековној Енглеској и исто то у данашње време. Веома сам захвалан ансамблу на оваквој представи“, рекао је директор фестивала, Том Бирд.

Представа је са великим успехом изведена и репризно, 13. маја, као матине. Подсетимо и да је рађена као копродукција Народног позоришта, Глоб театра и Фонда „Лазе Костић“, те да су у оквиру њеног гостовања у Лондону, у едукативном центру Глоб театра, 11. маја отворене и две изложбе – „Позорје Лазе Костића“ аутора Зорана Максимовића и „Омаж Шекспиру“ познатог сликара Драгана Стојкова. Максимовић својом поставком приказује целокупну позоришну делатност Лазе Костића, укључујући и његов рад на првом преводу Шекспировог дела на српски језик, док је Стојков, отварајући просторе имажинације, начинио портрет славног писца који делује загонетно, представљајући људску комплексност. Преводац Зоран Пауновић је том приликом одржао предавање „Шекспир у Србији“.

■ М. Безбрадица ■

СЛАВНИ СТЕНЛИ ВЕЛС У МУЗЕЈУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Шекспир није усамљени геније

Постоји могућност да је нека дела писао у сарадњи или под утицајем савременика, али то и јесте идеја које књиге, да покажем да Шекспир није усамљени геније, већ са једне стране творац, а са друге производ једног времена.

Један од најпризнатијих шекспиролога на свету, аутор познате и недавно код нас преведене књиге „Шекспир и дружина“, Стенли Велс, гостовао је 5. маја у Музеју Народнoг позоришта, у оквиру циклуса „Сусрети“.

Уочи почетка једноипочасовног програма, у којем су поред Велса учествовали и преводилац Александар Димитријевић, редитељ Небојша Брадић и универзитетска професорка Зорица Бечановић Николић, управник Божидар Ђуровић је уручио угледном госту Сребрњак Народнoг позоришта у знак, како је рекао, сећања на боравак у Националном театру.

„Чини ми велику част што сам добио овај поклон на којем пише ‘Ово позориште је ваш дом’. Позориште је Шекспиров дом, а самим тим и мој“, рекао је Велс и истакао да му је веома драго што се Народном позоришту ове године указала прилика да гостује у Глоб театру.

Говорећи о свом првом „сусрету“ са бардом енглеске и светске књижевности, Велс је рекао да се за Шекспира заинтересовао још од малих ногу.

„У школи сам имао одличног учитеља и он је главни ‘кривац’ за то. Своје интересовање за Шекспира наставио сам и током студирања у Лондону. Ту сам гледао бројне инсценације његових комада у којима су играли величанствени глумци, као што је био, рецимо, Лоренс Оливије.“

Велс је оценио да Шекспирови комади показују дубоко познавање услова у којима је тада радило позориште, док сввременост тих дела и његово „укључење у крвоток светске културе“, овај научник објашњава чињеницом да је славни аутор писао о темама из историје и митологије, док је већина његових савременика писала о друштвено актуелном Лондону тог времена. Осврнувши се на разне теорије у којима се сумња да је син рукавичара „са врло мало латинског и још мање грчког“ могао да постане тако успешан писац, Велс је истакао да су оне покренуте пре више од 150 година, у Америци.

„Главни аргумент у тој полемици је Шекспирово порекло које није аристократско, али има и других писаца тог времена чији су родитељи били обућари или рукавичари. Такође, наводи се да није имао универзитетско образовање, али је завршио класичну гимназију, школовао се на латинском језику и читао је римске класике, чији се утицај види и у његовим делима. Зато одбацујем сваку врсту сумње у то да је он био аутор комада које познајемо као његове.“ Коментаришући савремене адаптације Шекспирових драма, Велс је нагласио да постоје редитељи који раде директни приказ његових дела, док има и оних који та дела користе само као оквир нових ауторских интерпретација митова које Шекспир конструише. „Такође, савремена тенденција је и да се Шекспирова дела приказују кроз симболе по-

пуларне културе, али ја нисам поклоник таквих интерпретација“. Говорећи о односу моћи, односно надмоћи, између глумца и редитеља у интерпретацијама Шекспирових дела, Велс је истакао да постоји више примера када карактер глумца надвлада замисли режисера, али и када режија строго диктира глумачку игру: „Позориште би требало да буде сарадња између глумца и редитеља. Само када се уједине уметнички потенцијали, рађају се најбоља дела која остају сведочанства у историји, о којима и сам пишем“. Књига на пригодан и, где је то могуће, забаван начин одређује Шекспиров положај у односу на глумце и друге писце његовог времена. Она прати и даље развија савремену критичку и научну мисао, која Шекспира не види као усамљеног великана, већ као пуноправног члана позоришне заједнице, запосленог драмског писца са професионалним обавезама према осталом позоришном особљу, без чије помоћи његова уметност не би била толико успешна. Основно питање које се расправља у књизи јесте како је стварање за конкретне позоришне трупе и конкретне глумце утицало на саму композицију Шекспирових комада.

Закључак књиге може се свести на Велсове речи: „Ако Шекспира сагледамо као једног од чланова сјајне дружине, постаћемо свеснији онога што га чини јединственим“.

■ Микојан Безбрадица ■

ЈУН 2012.

ИЗЛОЖБЕ
ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић
БИЗАРНА СМРТ ДАБЛУТИА
аутор Зоран Блажина

ИЗЛОЖБА

15. 06 | 18.00 ХЕНРИ ШЕСТИ – ГЛОБ фото БЛОГ (Народно позориште у Београду на сцени Глоб театра) аутор Зорица Јанковић

СУСРЕТИ

20. 06 | 18.00 ЗВОНИМИР КРНЕТИЋ, оперски уметник

28. 06 | 18.00 МАРИНА МЕДЕНИЦА, костимограф

КОНЦЕРТИ

05. 06 | 18.00 КОНЦЕРТ УЧЕНИКА МУЗИЧКИХ ШКОЛА „МОКРАЊАЦ“ И „МАНОЈЛОВИЋ“, у класи проф. Томислава Милошевића

ПРОМОЦИЈЕ

07. 06 | 18.00 мр Душан Ч. Јовановић, СЛОБОДАН УНКОВИСКИ И ЊЕГОВ ДРАМАТУРГ, издање аутора

21. 06 | 18.00 Едиција UGAO STERIANA: Душан Белча, Ехегі Monumentum; Радомир Путник, Двадесет Стеријиних реченица; Јован Стерија Поповић, Благородни господине (Стеријина писма о Вуку Караџићу и другима) – издавач „Угао“, Вршац

ОТВОРЕНА ВРАТА

09. 06 | 11.00 и 13.00 часова

23. 06 | 11.00 и 13.00 часова

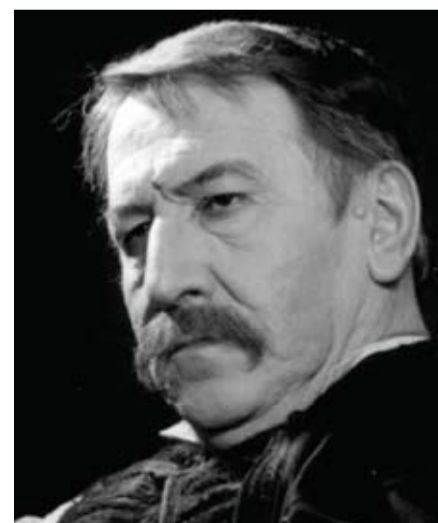
Музеј Народнoг позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

О НАРОДНОЈ КУЛТУРИ

У оквиру циклуса „Промоције“, 16. маја у Музеју Народнoг позоришта је представљена публикација „Народна култура у културној политици Србије“ двојице аутора – др Мише Ђурковића и Димитрија Вујадиновића, у издању Балканкулт фондације и Института за европске студије. Како је објаснио Вујадиновић, овом истраживању од изузетног значаја за будуће акције спасавања народне културе спроведеном за потребе Министарства културе, претходио је пилот-пројекат рађен за Европску унију пре три године, са циљем да се истражи стање народне културе у свим европским земљама.

Р. П. Н.

НАШЕМ ЦИГИ

Синоћ, 25. маја, у Музеју Народнoг позоришта је у оквиру циклуса „Сећање“, одржано вече посвећено Браниславу Циги Јеринићу. О уметничком и животном путу некадашњег првака Дrame Народнoг позоришта, говорили су Рашко В. Јовановић, Душан Ђоковић, Ксенија Јовановић, Нела Михаиловић, Јадранка Бугарски, Љубивоје Тадић и Борис Пинговић.

М. Б.

ПРЕМИЈЕРА ОПЕРСКОГ СТУДИЈА „БОРИСЛАВ ПОПОВИЋ“ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

САРАДЊА ОПЕРСКИХ ТЕАТАРА

Анђелика заокружује Пучинијев Триптих

У тем Каиро

Оперски студио „Борислав Поповић“ ће након „Плашта“, премијерно изведеног 12. фебруара прошле године, репертоару Велике сцене подарити још једно Пучинијево дело „Сестру Анђелику“. Ова опера, која је у сезони 2005/ 06. изграна на Сцени „Раиша Плаовић“, уз клавирску пратњу, сада ће први пут у историји Народног позоришта имати извођење уз оркестар, а премијера ће, у режији Иване Драгутиновић Маричић, бити 6. јуна.

Радмила Бакочевећ

Дејан Савић

Радмила Бакочевећ, која од јануара 2010. заједно са Дејаном Савићем веома успешно руководи Оперским студијом „Борислав Поповић“, нам о томе каже: „Да, то је нешто посебно, другачије, јер сувишно је објашњавати шта значи кад у једној представи имате оркестар“. Она сматра да је било потпуно природно да после „Плашта“ и „Ђанија Скикија“, саставни део оперског репертоара буде и „Сестра Анђелика“, како би се заокружио сјајни Пучинијев „Триптих“, који је светску премијеру имао пре скоро једног века, 14. децембра 1918. године у Метрополитен опери у Њујорку. „Без обзира што у „Ђанију Скикију“, који је обновљен 2005. године, певају солисти Опере Народног позоришта, ми планирамо да, можда већ у следећој сезони, прикажемо публици током једне вечери цео ‘Триптих’. Такође, планирамо и да гостујемо. Имамо много позива за гостовања не само код нас, него и у иностранству. Но, видећемо шта ће од свега тога бити реализовано, с обзиром да је материјална ситуација свуда тешка. Сада нам је најбитније да се усредсредимо на ову премијеру за коју искрено верујем да ће бити успешна. На пробама се ради врло лепо и опуштено, са узајамним поштовањем. Све време се осећа веома пријатна атмосфера и због тога не сумњам у успех, јер ми смо сви као једна фина породица“.

Представом ће дириговати маестро Дејан Савић, који објашњава да су ове три Пучинијеве једночинке потпуно различите по карактеру. „Са једне стране имате ‘Ђанија Скикија’, духовита опера из времена ренесансе, са друге је ‘Плашт’, драматичан, пун набоја и писан у неко новије доба, а са треће ‘Сестру Анђелику’ која је, у односу на претходне две, рекао бих, потпуно ванвременска јер се радња одвија у самостану. Дакле, у једном конвену, у којем је ова прича могла да се дешава и јуче, и данас, и пре 100 или 200 година...“ Савић каже да ће предстојећа премијера „Сестре Анђелике“ представљати значајан датум у историји наше Опере јер ће, напослетку, бити заокружен Пучинијев „Триптих“ који никада до сада није у целости извођен у Националном театру. „Искрено се надам да ће већ у следећој сезони, у ‘Сестру Анђелику’ и ‘Плашт’ бити укључени и солисти наше Опере. Имамо више гласова који су управо савршени за те улоге и знам да ће свако од њих, са великим задовољством, ући у ове представе и на тај начин обогатити не само свој лични репертоар, него и репертоар Народног позоришта. Жао ми је што тренутно немамо термине за матине, јер је ‘Анђелика’ управо идеална за тако нешто. Ово је одлична представа за све оне средине и појединце који се још увек плаше опере и сматрају да је она неки баук и давеж који траје по неколико сати“, оцењује Савић.

Редитељка Ивана Драгутиновић Маричић каже да је „Сестра Анђелика“, за коју многи тврде да је Пучинију била најдража опера из „Триптиха“, веома интересантно дело које је „јакко поетично и одише божанственом музиком“, и додаје: „Нисам хтела да је постављам реалистички, јер ми се чини да је то некако већ виђено и да би зато таква концепција била досадна. С обзиром да имамо један врло реалистичан, страствен ‘Плашт’, ја сам одлучила да овом представом направим контраст. Отишла сам у другу страну, у апстракцију, и костимом и сценографијом. Певачима сам одузела ситну реквизиту, нешто чиме би се они бавили како би ‘попунили рупе’, и инсистирала на њиховом глумачком изражавању и, нарочито, емотивном доживљају који ће, надам се, публика препознати и видети на сцени“, истиче наша саговорница.

Насловну улогу тумачиће у алтернативи Слађана Павловић, Биљана Менда и Душица Ву-

цеља, а у подели су и Љубица Вранеш, Алиса Поповић, Евгенија Јеремић, Ана Петровић, Биљана Солдо, Наташа Тасић Кнежевић, Анастасија Мињевић и Маријана Шовран. У представи ће учествовати и 20 чланица Хора Народног позоришта.

Опера почиње окупљањем сестара и управнице у самостанском врту. Главна сестра прича да је то вече прво од три вечери током којих се сваке године дешавају чуда, када залазеће сунце обасја њихову фонтану, а вода у њој добије златну боју. Монахиње разговарају о жељама. Сестра Анђелика тврди да нема жеља. То наравно није истина, јер сви знају да иако је у самостану стигла по казни, Анђелика сања да након седам година узалудног чекања чује некога из своје богате, племићке породице... Микојан Безбрадица

Пучини

Први долазак Опере Народног позоришта у Каиро био је у оквиру културне размене између ФНР Југославије и Уједињене Арапске Републике, у јануару 1961. Имао је „изузетан уметнички значај“ и представљао „важан историјски датум којим је почела сарадња прослављене београдске Опере са Каирском опером на њеном формирању као самосталне и сталне музичке институције“ („Борба“, Београд, 13. јануар 1961). Гостовање је трајало три недеље, а извођења опера „Кнез Игор“ Александра Боролина и „Дон Кихот“ Жила Маснеа, као и балета „Охридска легенда“ Стевана Христића, „Лицитарско срце“ Крешимира Барановића, „Сустрет у Луисвилу“ Жака Ибера и II чина „Жизеле“ Адолфа Адама, „потврдила су високе уметничке квалитете београдских оперских и балетских уметника и освојила каирску публику“ („Политика“, Београд, 7. јануар 1961). Представе су приказиване у позоришној згради тек обновљене Каирске опере, уз учешће наших оперских и балетских солиста и Хора, као и Каирског симфонијског оркестра који је претходна два месеца увежбавао за ове наступе наш диригент Душан Миладиновић.

Београдска Опера је у јануару и децембру 1962. наступима у Каиру и Александрији, и укључивањем оркестра, хора и појединих солиста Каирске опере у своја извођења опера „Дон Кихот“, „Евгеније Оњегин“ Петра Чајковског, „Борис Годунов“ Модеста Мусоргског и „Продана невеста“ Беджиха Сметане, те балета „Симфонија“ Жоржа Бизеа и „Љубав чаробница“ Мануела де Фаље, дала нови, велики подстрек Каирској опери за њен даљи рад и напредак, а поштоваоцима оперске и балетске уметности прилику да у Каирској опери први пут присуствују квалитетном и аутентичном приказивању ових познатих дела.

Наши оперски и балетски уметници су још једном колективно гостовали у Каиру, у децембру 1969, да би својим учешћем дали уметнички допринос прослави хиљадугодишњице овог значајног града и значајног културног центра Уједињене Арапске Републике. Солисти, Хор и Балет наше престоничке Опере, заједно са Каирским симфонијским оркестром и овога пута су успели „да остваре величанствено представљање индигеничног београдског ‘Дон Кихота’ на каирској сцени“ („Le Progres Egyptien“, Каиро, 3. децембар 1969), док је премијерно извођење Белинијеве „Норме“ одушевило све присутне у препуној дворани Каирске опере.

Међима Кайрске Опере

О сваком од ових долазака Опере Народног позоришта у Каиру и Александрију, египатска штампа је писала као о „гостовањима од изузетног уметничког значаја“, увек истичући целовитост, лепоту, уиграност и склад представа, затим музичку изражајност, сценску снагу и до тада невиђен ентузијазам сваког извођача, као и изузетне солистичке креације, нарочито Мирослава Чангаловића – „београдског Шаљапина“, Душана Поповића, Валерије Хејбалове, Меланије Бугариновић и Радмиле Бакочевић, звучну надмоћност величанственог хора,

атрактивну игру балетског ансамбла и „беспрекорно свирање Каирског симфонијског оркестра који су појачали југословенски инструменталисти, под сугестивном и задивљујуће прецизном диригентском палицом Оскара Данона“ („La Bourse Egyptienne“, Каиро, 5. децембар 1969). Одушевљена публика је често и на

отвореној сцени поздрављала наше уметнике френетичним аплаузом, изражавајући на тај начин своју захвалност за „непоновљив уметнички доживљај који су јој приредили“ („Le Journal d’Egypte“, Каиро, 18. јануар 1962), али и за драгоцену, уметничку и пријатељску помоћ у настојањима да Каирска опера добије свој стални оперски и балетски ансамбл.

Сарадња две националне оперске куће одржавана је од 1969. до данас, захваљујући повременим самосталним гостовањима наших уметника у Каиру и њихових у Београду, а недавно потписаним Протоколом се додатно интензивира.

■ Владимир Јовановић ■

НАСТАВАК САРАДЊЕ

Председница Управног одбора Каирске опере (Cairo Opera House), Инас Абдел Даим, недавно је боравила у четвородневној посети Народног позоришту, током које је са управником Божидаром Ђуровићем и другим руководиоцима разматрала детаље наставка сарадње између две реномиране театарске Куће. У изјави за Позоришне новине, Ђуровић је подсетио да су Каирска опера и Национални театар пре две године, 27. маја, потписали Протокол о сарадњи чија је реализација започела пола године касније, гостовањем нашег Балета са култном представом „Ко то тамо пева“ у Каиру и Александрији. У међувремену, како је оценио, било је и неколико успешних гостовања наших уметника у продукцијама Каирске опере. „Са госпођом Инас сам договорио још активнију сарадњу коју ћемо, највероватније, прецизирати половином јуна у Каиру. Очекујем да ћемо том приликом конкретизовати идеју о копродукцији наших театара која би требало да се оствари у 2013, а разговараћемо и о другим сегментима сарадње“, рекао је Ђуровић. У знак сећања на ову посету, он је госпођи Абдел Даим уручио Сребрњак Народног позоришта и фотомонографију Дине Јонсен „Скривена лепота“.

М. Б.

Даблјути

Већ други пут заредом, најмлађа музејска установа у Србији, Музеј Народног позоришта, била је саставни део традиционалне културне манифестације „Ноћ музеја“ која је одржана 19. маја. Ове године, бројна публика је била у прилици да погледа изложбу Зорана Блажине „Бизарна смрт Даблјутиа“, која је посвећена славном америчком писцу и једном од најзначајнијих драмских аутора 20. века, Тенесију Вилијамсу.

Чиме је Вилијамс заокупио Ваше креативно интересовање?

Фасцинација насловима је један од разлога мог креативног интересовања за дело Тенесија Вилијамса. Вештина креирања наслова је независна вештина од стваралачког потенцијала књижевника. У случају Вилијамса, та два талента су спојена. Живот је провео у месту рођења и у време процвата адвертајзинга. Наслови његових књига снажно звоне и утичу на подвест: „Мачка на усијаном лименом крову“, „Ноћ игуане“, „Трамвај звани жеља“, „Слат-

нема розе боје. Та димензија његовог живота ме заправо никад није интересовала. Цензурисана од стране издавача, драматурга, сценариста или не, она је маргинална у величини његовог опуса. По теоретичарима књижевности, Вилијамс је писао јужњачко-готским стилем. Посматран очима дизајнера, он припада модерној или постмодерној. Ликови и атмосфера коју је градио, најаву су света брендова и мултинационалних компанија. Поред алкохола, дувана и дроге, толико присутних у свим његовим драмама, он најављује и пороке постмодерног друштва у којем смо сви постали зависни од фармацеутске и технолошке индустрије.

Вилијамсови комади су испуњени његовим личним животом, док су ликови о којима пише, како је једном признао, заправо репрезентација њега самог и његових жудњи. Чиме је „испуњена“ Ваша поставка помало необичног наслова – „Бизарна смрт Даблјутиа“, коју ће публика моћи да погледа до 14. јуна?

Ко познаје адвертајзинг схватиће да су наслови његових књига ис-

ка птица младости“, „Стаклена менаџерија“... Америчка литература тог времена је изнедрила многе култне наслове настале на адвертајзинг принципима, као што су „Убити птицу ругалицу“ Харпера Лија, „Доручак код Тифанија“ Трумана Капота, „Ко се боји Вирџиније Вулф“ Едварда Олбија, „Ловац у жити“ Церома Дејвида Селиндера или „Прохујало с вихором“ Маргарет Мичел. За мене је, рецимо, Иво Андрић био сликар-чудотворац који је неконвенционалним средствима, комбинацијом речи и реченица добијао боје, сликао пејсаже екстеријера и ентеријера људске душе, док је Вилијамс био чулни хроничар америчког потрошачког друштва, са призвуком патоса америчког југа и времена које ће тек доћи до нас.

Шта сте као аутор посебно апострофирали?

У овом серијалу радова посвећеном Вилијамсу и његовом делу,

коришћени као заправо генијално смишљени слогани најаве за његове драме (текстове врло личних исповести), које су у рукама Бродвеја и Холивуда постале адвертајзинг кампање за наметање културолошких модела америчком друштву. Ти културни образци и сад већ неподношљива баналност савременог outdoor оглашавања, били су повод да кроз инспиративни жанр Вилијамсових текстова, дам своје виђење и допринос outdoor оглашавању, деликатнијим визуелним језиком, лишеним тривијалног и без јефтних сензација, док је сама изложба апотеоза великог драмског писца уз осврт на његову необичну, театарну смрт. „Бизарна смрт Даблјутиа“, драмски смишљен наслов прилагођен позоришном амбијенту изложбе, мој је дар једној од највећих и најстаријих институција српске културе, Народног позоришту у Београду.

■ Микојан Безбрадица ■

КОНЦЕРТИ ПАШЋАНОВАЦА

Пролећни концерт Филхармоније младих „Борислав Пашћан“ под насловом „Трагом источне светлости“, одржан је 20. маја на Сцени „Раша Плаовић“. У првом делу програма, као специјални гост је наступио млади руски пијаниста Александар Синчук, који је свирао дела Баха, Хајдна, Скрјабина, Скарлатија, Шумана, Римског-Корсакова и Рахмањинова. У наставку концерта, гост је са талентованим домаћинима, под диригентском палицом Ђорђа Павловића, одсвирао Моцартов Клавирски концерт, да би у завршници програма млади филхармоничари извели одабрана дела Чајковског, Шостаковича и Бизеа. Пашћановци ће 21. јуна, на Великој сцени, наступити на концерту „Празнично даровање“ којим ће Народно позориште обележити Светски дан музике.

Р. П. Н.

СТУДЕНТИ НА РАШИ

Већ традиционална, четврта по реду, Смотра испитних представа студената треће и четврте године глуме, одржаће се од 17. до 25. јуна на Сцени „Раша Плаовић“. Ове године, публици ће се представити Факултет драмских уметности у Београду, Факултет уметности у Приштини, Интернационални универзитет у Новом Пазару, департман у Нишу, Академија уметности у Новом Саду, као и Академија уметности у Београду и Академија лепих уметности из Београда.

Р. П. Н.

У СУСРЕТ НАЈМЛАЂИМА

У току маја, Народно позориште је своја врата отворило најмлађим поклоњенима сценских уметности. Најпре су 3. маја, у оквиру циклуса „Концерти“, у Музеју Народног позоришта наступили ученици Музичке школе „Амадеус“. Ова, прва приватна школа регистрована од стране Министарства просвете Републике Србије, која у свом саставу има основну и средњу музичку школу, одржала је 25. и 26. маја на Сцени „Раша Плаовић“ и музичко такмичење – Фестивал „Амадеус“. Ученици Основне школе „Дринка Павловић“ су 19. маја на истој сцени одиграли представу „Милева Ајнштајн“ по тексту Виде Огњеновић, а 31. маја нас очекује и Драмски фестивал Предшколске установе „Дечји дани“.

Р. П. Н.

ЛЕТЊИ ФЕСТИВАЛИ

Национални театар у јуну и јулу очекују бројна гостовања. Наша најдугочекнија драмска продукција, „Кир Јања“, 16. јуна гостује на 20. позоришном маратону у Сомбору. У оквиру Бојчинског лета, 24. јуна биће одигран балет „Александар“, а 1. јула драма „Кањош Мацедоновић“. Исту представу по комаду Виде Огњеновић ће имати прилику да види и публика Позоришног фестивала „Тврђава театар“ у Смедереву 12. јула, као и публика Града театра „Будва“ (16. и 17. јула), а драмска продукција „Стаклена менаџерија“ гостоваће у оквиру Фестивала на смедеревској тврђави 20. јула.

Р. П. Н.

16. ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА

Португалац најбољи

Победник 16. фестивала кореографских минијатура, међународног такмичења кореографа које организује Удружење балетских уметника Србије (УБУС), је уметник из Португалије, Фабио Симоес, за шестоминутну кореографију „R3action“ на музику Равела. Симоес је за поменути кореографију освојио и Награду публике.

Другу награду је добио уметник из Македоније Павел Киров, за кореографију „In Between“, а трећу – словачка уметница Станислава Влчекова за дело „Swan outside“. Жири је похвалио Беатрис Полески из Италије, за кореографију „The two queen souls“, као и Грегора Таилера из Немачке, за остварење „Inflames“. Плакета „Александар Израиловски“, која се додељује за одређени сегмент кореографске минијатуре, додељена је Игору Волошину, украјинском уметнику који је већ дуже члан ансамбла нашег Балета, за „Loneliness“.

Жири критике, у којем су били Милена Јауковић, Иван Меденица и Маја Ђуриновић, одлучио је да Награда критике припадне уметници Катрин Шафител из Немачке, за кореографију „Болеро“.

Иначе, овогодишњи Фестивал, одржан од 10. до 14. маја у

У стручном жирију Фестивала ове године су били кореограф Крунислав Симић, директор Балета Народног позоришта у Београду Брус Стајвел, кореограф и педагог Динко Богданић, балетски играч и кореограф Роналд Савковић и редитељ Горчин Стојановић. Симоес је за поменути кореографију освојио и Награду публике.

Народном позоришту и Битеф театру, који је уз такмичарски и ре-

вијални програм обухватао и трибине и радионице за младе играче, у извесном смислу је био посебно фестивалско издање, јер УБУС обележава 50 година постојања и активног ангажмана на унапређењу свих аспеката уметничке игре на домаћој сцени.

У оквиру Фестивала је у Музеју Народног позоришта, 13. маја, одржана и трибина о развоју новосадске плесне сцене. Присутне је поздравила Соња Лапатанов, председница УБУС-а, иницијатора овог скупа, после чега су уследила сећања на неке од најзначајнијих уметника новосадске плесне сцене, те дискусија о разним аспектима теме трибине, уз учешће балетске критичарке Свенке Савић, председнице Удружења балетских уметника Војводине Габриеле Теглаши-Велимировић, балетске критичарке Милене Јауковић, те балетских уметника Фросине Димовске, Андреје Кулешевић, Дијане Козарски и Милана Лазића. Исте вечери, на Сцени „Раша Плаовић“ је, у оквиру ревијалног програма, изведена хрватска кореографија „Broadcasting Shake your booty“ Зорана Марковића и Маше Колар.

Фестивал кореографских минијатура је београдски бренд који је од оснивања, захваљујући универзалном језику игре, постао део међународне плесне заједнице.

■ М. Безбрадица ■

САРАДЊА СА ПОЗОРИШТИМА ИЗ УНУТРАШЊОСТИ

Градско позориште Јагодина је 22. маја гостовало на Сцени „Раша Плаовић“ са представом „Симфонија радости“. Комад, рађен по тексту новинарке Зорице Стојиновић и у адаптацији и режији Миодрага Динуловића, део је инклузивног позоришног пројекта „Бетовен заувек“ одобреног на Конкурсу Министарства културе за стваралаштво 2011. и има за циљ да охрабри људе са хендикепом. Комад нам, ослањајући се на историјске податке, доноси причу о животу и стваралачком опусу Лудвига ван Бетовена, причу о породици, пријатељима и меценама, али посебан акценат ставља на битак слуха великог композитора и снагу његовог генија, коју ни велики хендикеп није могао спречити да напише неке од најбољих композиција у историји човечанства, и поручује нам да иако не може свако бити Бетовен, свако треба да ствара и да се бори. То је, иначе, прва представа у Србији у коју је, као активни учесник, укључен гестовни преводилац на језик глувих.

Народно позориште Лесковац је, у копродукцији са Народним позориштем у Београду, почело рад на Нушићевом „Народном посланику“ у режији Михаила Вукобратовића. Премијером ове представе ће, на јесен, бити отворена обновљена зграда лесковачког позоришта. По речима управника Ђуровића, управа Националног театра „нема законску, али има моралну обавезу да брине о позориштима у унутрашњости Србије. Након реализованих копродукција са позориштима из Косовске Митровице, Шапца, Зајечара и колегама у Лесковцу биће доступни наши сценографи, костимографи, радионице, а представа ће после београдске премијере бити извођена најмање једном месечно на Сцени „Раша Плаовић“.

М. Б.

Јелена Шантић, месечева Мирта

Уметничка биографија истакнуте солисткиње београдског Балета Јелене Шантић (1944–2000), изузетно је богата и разноврсна. Завршила је Балетску школу „Лујо Давичо“ 1962. године и одмах је, као одлична ученица, без посебне аудиције, примљена у балетски ансамбл Народног позоришта. Радилa је са познатим педагозима у нашој земљи и у свету, усавршавала се у Ници, Кану и Москви. Предавала је класични балет у Балетској школи „Лујо Давичо“ и активно учествовала у стварању новог програма и плана ове школе. У Београду је завршила и Вишу школу за балетску педагогију при Факултету драмских уметности 1984, у првој и, нажалост, последњој генерацији.

У матичном позоришту је тридесет година играла разноврстан репертоар. Главне и велике улоге остварила је у балетима „Жизела“ (Мирта и Жизела), „Лабудово језеро“ (Одилија), „Пер Гинт“ (Асе), „Хофманове приче“ (Ђулијета), „Успавана лепотица“ (Вила Јоргован), „Макар Чудра“ (Рада), „Ана Карењина“ (Кнегиња Бетси), „Пепељуга“ (Вила про-

лећа), „Силфиде“ (Валс), „Крчко Орашчић“ (Кинеска лутка, Ђаволица), „Весела прича“ (Добра вила), „Дон Кихот“ (Улична играчица) и друге. Са успехом је играла солистичке улоге у балетима и операма, а посебно се памти њена плесна интерпретација у балету „У баштама Гранаде“, у дуетној игри са Душаном Трнинићем који је био и кореограф ове представе. Са ансамблом Народног позоришта је гостовала у земљи и иностранству.

Све улоге Јелена Шантић је припремала не само технички, већ и стилски и емоционално. Једна од таквих је била и Мирта, коју је посебно волела и дуго играла са несмањеним ентузијазмом и успехом. О припреми ове романтичне и веома захтевне улоге, Јелена је говорила: „...Читала сам старе словенске легенде, које су инспирисале Хајнеа, и у њима учила везу између воде и месеца. О првој појави Мирте на сцени покушала сам да исткам причу о њеном изласку из месечевог зрака. Цела њена игра по дијагонали морала је да дочарава лебдење, а глава, очи и цело тело, да буду усмерени тако као да их вуче невидљиви конач односно месечев зрак...“ Ту своју

замисао је сјајно спровела у дело. Временом проучавајући димензију игре која се конкретно не види, односно уочавајући шта то покреће људско биће да се изражава покретом, Јелена је почела да пише о игри – критике, огледе, књиге.

Учествовала је на симпозијумима о разним аспектима теоријског разматрања уметничке игре, написала посебну, драгоцену монографију „Душан Трнинић – интуиција и поетика покрета“, била је стални или повремен сарадник у часописима „Театрон“, „Сцена“,

Orchestra, Зборник САНУ, Nouvelle danse (Белгија). Сарађивала је са РТВ Београд и Арт каналом, рестаурирала за телевизију „Собареву метлу“ Милоја Милојевића...

Јелена Шантић је кореографисала делове у драмским представама, највише у матичном театру, где је дуго и играла у представи „Настасија Филиповна“, за коју је добила годишњу Награду Народног позоришта. Идеју за свој први и једини целовечерњи балет, добила је приликом боравка у Паризу,

када је посетила мали и скромни гроб велике Талијине следбенице, Изадоре Данкан. Иако кореографски првенац, балет „Изадора“ је био зрело уметничко остварење, а проглашен је за најбоље музичко-сценско дело у Београду 1992. године.

Вредна и амбициозна Јелена је дуго и упорно, до краја свога живота, који је неправедно прекинут неизлечивом болешћу, водила и велику борбу за избеглице и њихову егзистенцију кроз деловање Групе 484, која и данас наставља хумани рад. Последње своје дане Јелена је поклонила припреми за штампу рукописа зачетнице модерног смера игре у Београду, Маге Магазиновић, који је под насловом „Мој живот“ објављен после Јеленине смрти. (наставиће се)

Позоришни и приватни живот

Паралелно са политичком и професорском активностима, Грол је постављен за в. д. драматурга 20. јуна 1903. и остаје на тој дужности до 30. јула 1906. У том својству, августа 1905, по налогу Драгомира Јанковића одлази у Бисанг (Bussang), у француским Вогезима, на фестивал Théâtre du peuple, и задужује га да у повратку посети позоришта у Минхену и Бечу, ради упознавања тамошње театарске организације и законодавства. „Дневни лист“ 4. јуна 1904. јавља: „Г. Милан Грол, драматург и г. Милорад Гавриловић, члан Народног позоришта, отпутовали су синоћ у Каменицу, да од стране Народног позоришта присуствују погребу Змајевом. Од стране ‘Српског књижевног гласника’ отпутовао је да присуствује Змајевом погребу г. Милан Ракић“. Грол се, по повратку, одужио Змају топло писаним чланком „Народни песник“, у недељном књижевном додатку „Дневног листа“ (10. јун 1904).

Седмог фебруара 1906. избили су демонстрације приликом извођења драме „На дну“ Максима Горког. „Због Јанковићевих строгих дисциплинских мера, чак и новчаних казни за неуредност и непослушност, глумци су против њега и Грола стално роварили и у Позоришту и око њега, у публици, што је створило несносну психозу у Позоришту. У тако неповољном климату избиле су бучне демонстрације једног дела публике, нарочито млађе, на галеријама“, бележи театролог Боривоје Стојковић. О овом догађају су писале „Вечерње новости“: „Синоћ је публика која је посетила Народно позориште приредила демонстрације против позоришне управе вичући: ‘Доле управа, доле Скерлић, доле Грол’.“ После демонстрација поднели су оставке сви чланови управе Народног позоришта, па и Грол, као и Књижевно-уметнички одбор.

Три године касније, 17. јула 1909, Грол је постављен за управника Народног позоришта и на том положају остао до 31. марта

1910, са Миланом Предићем као секретаром. Током управниковања је основао Глумачку школу при Народног позоришту (21. новембра 1909), у којој је био и управник и предавач.

Доласку на чело Позоришта претходио је велики догађај у Гроловом приватном животу: „Г. Милан Грол, професор и главни уредник ‘Дневног листа’ верио се са г-ђицом Љубицом, кћерком г-ђе Ане и Мите Ракића, сестром нашег

пријатеља г. Милана Ракића, конзула у Приштини“, објављује његов лист 3. маја 1909. Љубица Ракић је школске 1897/98. завршила шест разреда Више женске школе у Београду са врло добрим успехом и положила учитељски испит јуна 1898, са одлучним успехом. Млади пар се венчао у недељу, 24. маја 1909. године, али је наставио да води активан друштвени живот, а Љубица је исказивала своју пресетљивост у јавним дијалозима са савременошћу: „Буба и Грол воде полемику са Дучићем и Ристом (Одавићем)... Буба плаче што су је метли у новине...“, сведочи навод из једног карактеристичног писма родбине, из децембра 1909.

Љубица Ракић се у млађим данима бавила превођењем, па је њен превод француске комедије „Љубав бди“ Гастона де Кајаве и Робера де Флера, игран у Народног позоришту (премијера 28. октобра 1910), у режији Илије Станојевића.

Грол је у браку са Љубицом имао двоје деце (на слици), кћер Милојку (1910–1918) и сина Воји-

слава (1911–1987), доктора правних наука, адвоката. Поводом двогодишњице смрти Љубице Грол (1882–1929), штампа је писала: „По духу и отмености карактера, Љубица Грол чинила је част своје пореклу, оцу Мити Ракићу и деди по матери Милану Ђ. Милићевићу. У несрећним годинама окупације изгубила је кћер. И тек неколико последњих година била се разведрила и вратила у свет, да из њега убрзо ишчезне заувек, не напунивши ни четрдесет седму (свог) кратког века“. Син Војислав се током окупације, 1943. док му је отац боравио у Лондону, оженио правником Јеленом Стојановић (1916), кћерком Николе Стојановића, правника и политичара. У браку нису имали породе, те се породица Грол с њима угасила.

У годинама које су претходиле Првом светском рату, Грол је у „Српском књижевном гласнику“ објавио три песме Сили Придома, превод са француског (1907), и даље сарађивао „Дневном листу“, а од 1911. био и уредник „Одјека“. (наставиће се)

ВЕЛИКА СЦЕНА

ЈУН 2012.

петак 19.30 МИЗАНТРОП комедија Ж. Б. П. Молијера 01	субота 19.00 ТРАВИЈАТА опера Ђузепе Вердија 02	недеља 19.30 ГОСПОЋА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића 03		понедељак 19.30 ПОКОНДИРЕНА ТИКВА комедија Јована Стерије Поповића 04	уторак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Јовислава Вокија Костића 05	среда 19.00 СЕСТРА АНЂЕЛИКА / ПРЕМИЈЕРА опера Ђакома Пучинија 06		четвртак 19.00 СЕСТРА АНЂЕЛИКА опера Ђакома Пучинија 07
петак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Јовислава Вокија Костића 08	субота 19.00 КАРМЕН опера Жоржа Бизеа 09	уторак 19.30 ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет П. И. Чајковског 12	среда 19.00 ТРУБАДУР опера Ђузепе Вердија 13	четвртак 19.30 ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет П. И. Чајковског 14	петак 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ / ПРЕМИЈЕРА драма Вилијама Шекспира 15		субота 19.00 РИГОЛЕТО опера Ђузепе Вердија 16	недеља 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира 17
понедељак 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира 18	уторак 19.30 АЛЕКСАНДАР балет у кореографији Роналда Савковића 19		среда 19.30 ПОКОЈНИК комедија Бранислава Нушића 20	четвртак 20.00 ПРАЗНИЧНО ДАРОВАЊЕ концерт поводом Међународног дана музике 21	петак 20.00 БАЛЕТСКИ ГАЛА КОНЦЕРТ	субота 19.00 БОЕМИ опера Ђакома Пучинија 23	недеља 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића 24	понедељак 19.30 МИЗАНТРОП комедија Ж. Б. П. Молијера 25
	уторак 19.30 МИЗАНТРОП комедија Ж. Б. П. Молијера 26	среда 19.00 КАРМЕН опера Жоржа Бизеа 27		четвртак 19.30 НОВА СТРАДИЈА комедија Светислава Басаре, по мотивима прозе Радоја Домановића 28	петак 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира 29	субота 20.00 ДОНАТОРСКИ ОПЕРСКИ ГАЛА КОНЦЕРТ		петак 20.00 КОНЦЕРТ КАМЕРНОГ АНСАМБЛА ИЗ КОРЕЈЕ 13

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

петак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 01		недеља 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 03	понедељак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 04	уторак 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 05		среда 20.30 СУДИЈА драма Вилхелма Моберга 06	петак 20.30 ХЕДА ГАБЛЕР драма Хенрика Ибзена 08	субота 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 09
недеља 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достоевског 10		уторак 20.30 ИГРАЈУЋИ ЖРТВУ комедија Владимира и Олега Пресњакова 12	среда 20.30 НЕ ОЧАЈАВАЈТЕ по Браниславу Нушићу, гостује НП Приштина, Српска драма, К. Митровица 13	четвртак 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића 14		петак 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 15	субота 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 16	недеља 21.00 АКАДЕМИЈА УМЕТНОСТИ У НОВОМ САДУ ГАЛЕБ Антон Павловича Чехова 17
понедељак 21.00 АКАДЕМИЈА ЛЕПИХ УМЕТНОСТИ, БЕОГРАД ЗООЛОШКА ПРИЧА Едварда Олбија 18	уторак 21.00 АКАДЕМИЈА ЛЕПИХ УМЕТНОСТИ, БЕОГРАД ДОБРОДОШЛИ У ТЕБУ Мојре Буфини 19	среда 17.00 ФАКУЛТЕТ ДРАМСКИХ УМЕТНОСТИ, БЕОГРАД TRE SORELLE Стевана Копривице 20	среда 21.00 ФАКУЛТЕТ ДРАМСКИХ УМЕТНОСТИ, БЕОГРАД СВРАТИ, РЕЧЕ ЧОВЕК Ивана Влаисављевића 20	четвртак 17.00 ФАКУЛТЕТ УМЕТНОСТИ, ПРИШТИНА ВИКТИМОЛОШКА ПРИЧА Леона Ковкеа 21	четвртак 21.00 ФАКУЛТЕТ УМЕТНОСТИ, ПРИШТИНА САН ЛЕТЊЕ НОЋИ Вилијама Шекспира 21	петак 17.00 ИНТЕРНАЦИОНАЛНИ УНИВЕРЗИТЕТ У НОВОМ ПАЗАРУ, ДЕПАРТАМАН У НИШУ МАСЛАЧАК И РЕТАРД Младена Поповића 22	петак 21.00 ИНТЕРНАЦИОНАЛНИ УНИВЕРЗИТЕТ У НОВОМ ПАЗАРУ И РЕГИОНАЛНО ПОЗОРИШТЕ НОВИ ПАЗАР ЕМИГРАНТИ Славомира Мрожека 22	субота 21.00 АКАДЕМИЈА УМЕТНОСТИ, БЕОГРАД БРОД ЉУБАВИ Небојше Ромчевића 23
недеља 21.00 АКАДЕМИЈА УМЕТНОСТИ, БЕОГРАД УДЕС КАДМОВИЋА СВИЈЕХ по античким трагедијама САН ЛЕТЊЕ НОЋИ по В. Шекспиру 24	понедељак 21.00 АКАДЕМИЈА УМЕТНОСТИ У НОВОМ САДУ ЖИВОТИ ДРУГИХ - ПИСМА СЕБИ из разговора са савременицима 25	уторак 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 26	среда 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 27	четвртак 20.30 ОРИГИНАЛИ вече кратких балета чланова Народног позоришта 28		петак 20.30 ОРИГИНАЛИ вече кратких балета чланова Народног позоришта 29	субота 20.30 ПРЕДСТАВА ХАМЛЕТА У СЕЛУ МРДУША ДОЊА комедија Ива Брешана 30	

ДОГАЂАЈИ У ЈУНУ

- 06.06. СЕСТРА АНЂЕЛИКА / ПРЕМИЈЕРА Оперског студија „Борислав Поповић“, опера Ђакома Пучинија, Велика сцена
09.06. ОТВОРЕНА ВРАТА, у 11 и 13 часова
13.06. НЕ ОЧАЈАВАЈТЕ, Ненад Тодоровић и Бојан Стојчетовић, по мотивима драме Бранислава Нушића, гостује Народно позориште Приштина, Српска драма, Косовска Митровица, Сцена „Раша Плаовић“
15.06. ХЕНРИ ШЕСТИ / ПРЕМИЈЕРА, драма Вилијама Шекспира, копродукција Народног позоришта у Београду, Глоб театра и Фонда „Лаза Костић, Велика сцена
17-25.06. ПРВИ КОРАК - ПОЋИМО ИМ У СУСРЕТ, смотра представа студената глуме уметничких академија, Сцена „Раша Плаовић“
21.06. ПРАЗНИЧНО ДАРОВАЊЕ, концерт поводом Међународног дана музике, у 20 часова, Велика сцена
22.06. БАЛЕТСКИ ГАЛА КОНЦЕРТ, у 20 часова, Велика сцена
23.06. ОТВОРЕНА ВРАТА, у 11 и 13 часова
28. и 29.06. ОРИГИНАЛИ, вече кратких балета чланова Народног позоришта, Сцена „Раша Плаовић“
30.06. ДОНАТОРСКИ ОПЕРСКИ ГАЛА КОНЦЕРТ, у 20 часова, Велика сцена
13.07. КОНЦЕРТ КАМЕРНОГ АНСАМБЛА ИЗ КОРЕЈЕ, у 20 часова, Велика сцена

ГОСТОВАЊА У ЈУНУ

- 16.06. КИР ЈАНЈА - XX позоришни маратон, Сомбор
24.06. АЛЕКСАНДАР - Бојничко лето

ГОСТОВАЊА У ЈУЛУ

- 01.07. КАЊОШ МАЦЕДОНОВИЋ - Бојничко лето
12.07. КАЊОШ МАЦЕДОНОВИЋ - Позоришни фестивал „Тврђава театар“, Смедерво
16. и 17.07. КАЊОШ МАЦЕДОНОВИЋ - Будва град театар, Црна Гора
20.07. СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА - Позоришни фестивал „Тврђава театар“, Смедерво

Jat Airways

Радно време благајне: сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе. Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946

Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnopozeriste.rs

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Божидар Ђуровић, управник | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Милош Дујаковић, Бранкица Кнежевић | Сарадници: Милица Зајцев, Зоран Т. Јовановић, проф. Владимир Јовановић, Марија Милић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народно позориште у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180